

Bůh musel mít srdce kovboje - Taxmeni

A D A D A D
Je to moc krásný, když si ruce prokřehlý nad ohněm zahřívám
A D A D A A7
a vánek sem tam bloudí hloubkou údolí, mé vlasy ovívá.
D Dmi F#mi A7
Kafe v plechovém hrnku je nevýslovně voňavý.
D G H E
Jak jen tak v trávě klímám, jsou tu hned myšlenky toulavý.
A D A D A D
Všude je klid a jen tam, kousek pode mnou dál potok pospíchá.
A D A D A A7
Slyším svůj vlastní dech, jen občas křídla múr promluví do ticha.
D Dmi F#mi A7
Nebe je samá hvězda, jak tmavě modrá zahrada,
D G H E
jestli ráj tohle není, mně tak aspoň hodně připadá.
H E A A7
A tak si říkám, zřejmě tak to je:
D Dmi H E A D A D A
hm, hm, Bůh musel mít snad srdce kovboje.

Bulváry, kasina a spousty neonů noc na den promění,
ale jsou stejné v pátek jako v úterý, jak sochy kamenný.
Stačí mi za pár týdnů tam jeden víkend nahlídnout,
pár holek a pár filmů, město víc neumí nabídnout.
To když mě časně ráno prvním zábleskem po tváři pohladí
a stírám spánek proudem vody průzračné, že chladí, nevadí.
A když zaslechnu koně jak prohání se v ohradách,
když hladím jeho hřívu, v té chvíli mě zas napadá:
tak jak to říkám, zřejmě tak to je:
hm, hm. Bůh musel mít snad srdce kovboje.